

РЕШЕНИЕ

№ 5543

гр. София, 01.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 21.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **10481** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по жалба на [фирма] срещу РА №Р -22002218002392-019-001/27.03.2019г. на органи по приходите в ТД на НАП-С., в частта потвърдена с решение № 130/22.01.2019г. на директора на дирекция "ОДОП"-С. при ЦУ на НАП - установен резултат по ЗДДС за данъчен период м.10.2016г., ведно със съответните лихви за забава.

Жалбоподателят счита, че обжалваният РА в потвърдената от ответника част, е незаконосъобразен, немотивиран и необоснован, съставен в нарушение на разпоредби на ЗДДС, ДОПК и изцяло в противоречие с практиката на ВАС и СЕС. Счита, че ревизионното производство е проведено изцяло формално от органите по приходите, не са изследвани релевантните факти от гледна точка на приложимите разпоредби на материалния данъчен закон, което е довело до неправилни и незаконосъобразни изводи. Ревизията е възложена на дружеството [фирма], като правоприемник на [фирма], какъвто ревизираното лице не е. Позовава се на договореностите между двете дружества (договор за продажба на търговско предприятие по реда на чл.15 от ТЗ и анекс) и това, че управителят на дружеството П. Е.- П. Т., не е предал владението върху търговското предприятие в деня на подписване на договора и не е представил посочените документи, както и не е уведомил кредиторите и длъжниците на търговското предприятие. Позовава се на разваляне на договора за прехвърляне на предприятие, поради пълно неизпълнение - писмо от [фирма], получено на 14.02.2018г. и споразумение от 06.03.2018г., с което [фирма] и [фирма] са уредили последиците от развалянето на договора. Независимо, че Търговския регистър като

електронна система не поддържа функция за вписване на обстоятелства за разваляне на договор за прехвърляне на търговско предприятие, според жалбоподателя не изключва възможността, предвидена в ЗЗД и ТЗ за разваляне на договор, сключен между търговци, пък било то и договор за продажба на търговско предприятие. Счита, че заради липса на конкретно заявление за вписване на разваляне на договорните отношения, де факто страните по тях са задължени да бъдат правно обвързани от несъществуваща правна връзка и такова обвързване било недопустимо. Предвид пълното неизпълнение на разваления договор за прехвърляне на търговското предприятие, ревизираното дружество [фирма] не разполага с документите, касаещи ревизирания период и затова не ги е представило на ревизията. Счита, че ревизия за месец 10.2016г. не следва да бъде извършвана на [фирма], тъй като в този период дружеството дори не е съществувало, като самостоятелно юридическо лице. Позовава се на представено Определение № 413 на Врачански районен съд от 14.02.2019г. по гр. дело № 283 по описа за 2019г., в което се констатира, че не е налице правоприемство между [фирма] и [фирма]- стр. 3 на посоченото определение. Съдебния акт изследва вписаната продажба на търговско предприятие, както и последващото вписване на обстоятелствата, касаещи разваляне на договора, които обстоятелства за публично известни и достъпни на електронната страница на Търговския регистър към АВ. Счита, че неправилно, въпреки така представеното съдебно определение, органите по приходите тълкуват по изгоден за тях начин обстоятелствата по разваляне на договора, като признават, че „настоящата инстанция не е компетентна да се произнеса относно правното действие на това разваляне“. Именно развалянето на договора обаче е в основата на твърдяното от органите по приходите правоприемство, а от там и вменената на [фирма] отговорност за задължения по ЗДДС. Счита, че ревизията не следва да бъде провеждана на дружеството [фирма], а на дружеството [фирма], което не е техен праводател и следва да отговаря за правата и задълженията по сключени договори и държавни органи и структури. Излага и защитната теза по същество, в случай, че съдът приеме, че е правоприемник на праводателя [фирма]. Установеното при оперативната проверка на органите по приходите на 26.10.2016г. в използвания обект на дружеството в [населено място], [улица], че липсват налични стоки на [фирма] (към 03.10.2016г. дружеството декларира налични материали и стоки – строителни материали и части за профили на дограма на стойност 778 297 лв.) се дължи на това, че в периода между декларираните наличност и извършената проверка, ревизираното дружество продава тези стоки на [фирма]. Предмет на доставка по фактура № [ЕГН]/06.10.2016г., издадена от [фирма] са стоки, подробно описани в опис към фактурата. Стоките се сочат предадени от представляващия [фирма] О. З., представител на [фирма] на К. С., представляващ [фирма] в склад, находящ се на същия адрес. Страните се договорили стоките да бъдат изнесени от склада до края на м.10.2016г. от получателя. Впоследствие клиентът установил, че поради неправилно съхранение, стоките са силно корозирали и не могат да бъдат използвани съобразно предназначението им, поради което сделката е развалена и стоките, не са изнесени от клиента. Издадено е кредитно известие с № 244/31.10.2016г. Разплащане между страните не е извършено. Позовава се на представен хронологичен дневник за периода 01.10.2016г. -31.10.2016г. на [фирма], от който се вижда изписване на стоката със съответната фактура за продажба на [фирма] и обратното й заприхождаване, на база рекламация от страна на клиента и издаване на кредитно

известие. Описаната продажба била изследвана от органите по приходите и са установени свързаните с нея данъчни документи. Ако органите по приходите били направили съпоставка на продажбите към датата на оперативната проверка са щели да установят, че наличност в склада няма и нямало как да има. Възразява срещу основание за отказ на правото на данъчен кредит по фактурите, неоткриването на доставчиците на техните адреси и не може да води до извод във вреда на получателя по доставката. Представените от [фирма] доказателства и представените по насрещните проверки документи, според жалбоподателя по безспорен начин обосновават наличие на правно основание за издаване на кредитното известие и наличностите на стоки към съответните данъчни периоди. В заключение иска отмяна на обжалвания РА и претендира сторените разноски за държавна такса и адвокатско възнаграждение.

Ответникът иска съдът да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана, и да постанови решение, с което да потвърдите ревизионния акт по съображения в решението на Дирекция „ОДОП“. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Не възразява срещу адвокатското възнаграждение.

По делото се установява следното от фактическа страна:

Обжалваният РА №Р-22002218002392-091-001/27.03.2019 г. на органи по приходите при ТД на НАП-С. е издаден от П. Т. П. – орган, възложил ревизията и Л. Д. П. – ръководител на ревизията, в резултат на възложена ревизия със ЗВР №Р-22002218002392-020-001/ 20.04.2018 г., връчена по електронен път на 28.05.2018 г., издадена от П. Т. П., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощена със Заповед №РД-01-803/07.06.2017 г. на директора на ТД на НАП С.. Ревизията е възложена на [фирма], в качеството на правоприемник на [фирма] за определяне на задълженията на дружеството по ЗДДС за данъчните периоди от 01.05.2016 г. до 31.07.2016 г. и от 01.10.2016 г. до 31.10.2016 г. На основание чл.114, ал.2 от ДОПК, срокът на ревизията е продължен със ЗИЗВР №Р-22002218002392-020-002/27.08.2018 г., като е определен краен такъв до 26.10.2018 г. На основание чл. 34, ал. 1, т. 4 от ДОПК, със Заповед №Р-22002218002392-023-001/26.10.2018 г. ревизията е спряна за срок до 25.01.2019 г. Със Заповед №Р-22002218002392-143-001/28.01.2019 г., ревизията е възобновена, като е определен срок след възобновяването ѝ до 28.01.2019 г. Описаните заповеди са издадени от П. Т. П., в качеството на орган, възложил ревизията. За резултатите от ревизията е съставен РД №Р-22002218002392-092-001/19.02.2019 г., връчен по електронен път на 05.03.2019 г. Срещу констатациите на РД е подадено писмено възражение по реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК, което е преценено от органите по приходите в РА, като неоснователно. Ревизията приключва с РА №Р-22002218002392-091-001/27.03.2019 г., издаден от П. Т. П., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. – орган, възложил ревизията и Л. Д. П., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. – ръководител на ревизията. РА е връчен по електронен път на 10.04.2019 г.

Процесната ревизия е повторна за спорните периоди и вид задължение и е възложена в изпълнение на указанията, дадени в Решение №454/28.03.2018 г. на директора на дирекция ОДОП С., с което РА №Р-22221017001589-091-001/04.01.2018 г. е отменен в оспорената част на установените резултати по ЗДДС за данъчните периоди от м.05.2016 г. до м.07.2016 г. и за м.10.2016 г. и преписката е върната за извършване на

нова ревизия на основание чл. 155, ал. 4 от ДОПК.

Предмет на оспорване от жалбоподателя са допълнително установените задължения по ЗДДС за данъчен период м. 10.2016 г. в размер на 191 437,55 лв., от които доначислен ДДС в размер на 154 392,32 лв. и лихви за забава в размер на 37 045,23 лв. За да се стигне до определяне на посочените задължения ревизиращият орган е извършило съпоставка между декларираното от праводателя [фирма], че в склад, находящ се в [населено място], [улица], към 03.10.2016 г. се съхраняват налични стоки строителни материали и части за профили за дограма на стойност 778 297,25 лв., съгласно и представената от дружеството оборотна ведомост за месец 10.2016 г. със счетоводна наличност от стоки по отчетна стойност към 01.10.2016 г. в размер на 807 904,49 лв., дебитни обороти в размер на 0,00 лв., кредитни обороти в размер на 35 942,89 лв. и крайно дебитно салдо към 31.10.2016 г. в размер на 771 961,60 лв. Доколкото в дневника за продажби за м. 10.2016 г. на [фирма] няма отразени фактури за продажби, при ревизията е прието, че достоверни са данните, отразени не в декларацията, свободен текст на представляващия, а данните, отразени във вторичните счетоводни документи. При оперативна проверка на 26.10.2016 г. в посочения обект [населено място], [улица] (за което се установява, че е стопанисвано от [фирма], ЕИК[ЕИК] и към 26.10.2016 г. не се съхраняват стоки, собственост на [фирма]) и е направен извод, че при извършената на 26.10.2016 г. инвентаризация, наличността на стоките, собственост на [фирма] е на стойност 0,00 лв. Обяснението на ревизираното лице е, че е продало стоките на [фирма]. При насрещната проверка на това дружество е представена фактурата, издадена от [фирма] на [фирма] с ДО в размер на 475 812,58 лв. и начислен ДДС в размер на 95 162,52 лв. с предмет на доставката „стоки по опис“. Представен е и описът, съдържащ 2 479 артикули „профили за дограма Р. и алумин“, както и Уведомление за рекламация, изготвено от [фирма] на 25.10.2016 г., в което клиентът уведомява доставчика, че след разопаковане на стоките се установява, че същите са силно корозирали, грубо надрани и намачкани, което ги прави негодни за употреба и не могат да бъдат използвани. [фирма] е издало кредитно известие №[ЕГН]/31.10.2016 г. с ДО в размер на - 475 812,58 лв. и ДДС в размер на - 95 162,52 лв. с предмет „неосъществена сделка по фактура №[ЕГН]/ 06.10.2016 г.“. Цитираните документи са отразени в отчетните регистри по ЗДДС и на двете дружества. Установено, е че разплащане по фактурата не е осъществено, поради което няма връщане на средства от страна на доставчика. От [фирма] е посочено, че стоките, предмет на доставката към [фирма] въобще не са били изнесени от клиента. С оглед изложеното, органите по приходите са приели, че същите е следвало да бъдат налични към датата на инвентаризацията в склада, още повече, че липсват съставени приемо-предавателни протоколи, удостоверяващи предаване/приемане на стоките, както и транспортни документи. Предвид така установеното и липсата на издадени други фактури за продажби на процесните стоки през м. 10.2016 г. е прието, че в посочения от лицето склад, находящ се в [населено място], [улица] към датата на инвентаризацията – 26.10.2016 г., е следвало да има стоки на стойност, съответстваща на данните от заведеното счетоводство, а именно стоки в размер на 771 961,60 лв. При новата ревизия са изискани писмени обяснения и доказателства относно въпросните неналични стоки, но от страна на [фирма] не са представени документи, включително до датата на издаване на РА. Във връзка с ползваното право на приспадане на данъчен кредит при закупуване на процесните стоки, ревизиращите

органи са извършили преглед в базата данни на НАП, програмен продукт V. 14, „Покупки“ на [фирма] за период от 5 години преди процесния м. 10.2016 г. Установено е, че дружеството изцяло е приспадало данъчен кредит за придобитите от него стоки. Предвид липсата на информация относно ДМА по ГФО и видно от баланса на дружеството за периода от 2014 г. до 2016 г., неотчитане на разходи за амортизации на ДМА е прието от ревизията, че всички закупувани стоки са отчитани по дебита на сметка 304 „Стоки“, а не като ДМА. Това е довело ревизиращите органи до заключението, че по счетоводни данни наличната стока към 31.10.2016 г. по дебита на сметка 304 е в размер на 771 961,60 лв., а при инвентаризацията на 26.10.2016 г. не е установено нейното фактическо наличие и на основание чл. 79, ал. 3 от ЗДДС, с РА за м. 10.2016 г. върху посочената данъчна основа е начислен ДДС в размер на 154 392,32 лв. и лихви за забава в размер на 37 045,23 лв.

При административното обжалване решаващият орган е потвърдил РА, като с подробни съображения е отхвърлил доводите за нищожност на ревизията на правоприемника, предвид вписването на вписването на продажбата на търговското предприятие в ТР към АВ и липсата на вписване на последвалото разваляне, като необвързващо НАП като трето лице и с действие занапред, а не „ex tunc“, като е отбелязано и обявяването в несъстоятелност на праводателя [фирма].

Така потвърдения РА е обжалван по съдебен ред.

В производството пред съда е изслушано и прието заключение по ССЧЕ, което съдът кредитира като обективно и компетентно. Вещото лице заключава, че по данни от оборотната ведомост на синтетичните счетоводни сметки към 01.10.2016 г. дружеството [фирма] е имало налични стоки, заведени в счетоводна сметка 304-Стоки на обща стойност 807904,49 лв. Стоките са придобити чрез покупка, а по отношение на реализацията на стоките констатира, че са продадени през м.10/2016 г. и изписани от счетоводна сметка 304 стоки на обща стойност 35942,89 лв., фактура №[ЕГН]/20.10.2016 г. с получател [фирма], ЕИК[ЕИК]. По данни от оборотната ведомост на синтетичните счетоводни сметки наличните стоки към 31.10.2016 г. в дружеството [фирма] са на обща стойност 771961,60 лв. В дневника за продажби на [фирма] за данъчен период 01.10.2016-31.10.2016 г. са регистрирани 6 фактури за продажби, описани от вещото лице в таблица на л., сред които фактура и кредитно известие към [фирма] за стоки на стойност. Вещото лице се позовава на констатацията от РД за инвентаризацията - при извършена инвентаризация на 26.10.2016 г. не е установена наличност на стоки, както и че по счетоводни данни /видно от предоставената оборотна ведомост на склада/ към 26.10.2016 г. салдото по счетоводна сметка 304-Стоки е 0,00 лв., т.е. няма налични стоки.

Жалбата е допустима - подадена е в срок, от легитимирано лице, след изчерпване на административния ред за обжалване, за РА, в потвърдената му от ответника част.

Разгледана по същество, жалбата е основателна, но освен изложените от жалбоподателя и по съображения различни от изложените в нея.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК, съдът преценява законосъобразността и обосноваването на РА. Относно нищожността съдът следи служебно. Тази преценка включва дали РА е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му и в случая е както следва:

Съдът намира, че ревизионният акт е издаден от компетентни органи и в рамките на предоставените им от закона правомощия по чл. 119 - 120 от ДОПК, като са

представени доказателства относно електронните подписи на органите по приходите. Спазена е предвидената форма, изложени са правни и фактически съображения за установените задължения на дружеството.

Що се отнася до спазването на административнопроизводствените правила, то са спазени тези, които касаят започване, извършване и приключване на ревизионното производство, това, че ревизираното лице е надлежно уведомявано за съответните процесуални действия и са издавани актове в хода на ревизията, събирани са относимите доказателства, чрез допустимите способности и доказателствени средства.

Не така стои въпросът до съобразяване с всички факти и обстоятелства, относими към правилно определяне на носителя на установяваните задължения и субекта на ревизията.

Ответникът намира, че ревизията правилно е извършена на правоприемника на търговското предприятие на [фирма] съгласно вписаният в ТР договор по чл.15 от ТЗ и не е зачел последвалото разваляне по чл.87 от ЗЗД от 06.03.2018 г., на което се позовава жалбоподателя като непротивопоставимо на третите лица, поради невписването му в ТР и действието му за напред. Съдът не споделя тези изводи на органите по приходите, които неправилно не са взели предвид юридическият факт на споразумението за разваляне на договора за продажба на търговско предприятие. Макар и нетипично развитие на правоотношенията, развалянето на договор за продажба на търговско предприятие не е изключено като възможна хипотеза от закона, както и не е предвидено вписването му в ТР (дори и да се прави от дружествата за целите на ревизиите спрямо тях и избягване на задължения). Според съда обаче, за да породи своето действие спрямо третите лица, в това число кредиторите (по аргумент от изискването на самото прехвърляне на предприятието) те следва да бъдат уведомени за развалянето. Съгласно данните по делото и справка в ТР по партидата на [фирма] на 15.03.2018г. е обявено споразумение за разваляне на договор за продажба на търговско предприятие и по този начин дружеството е уведомило третите лица, които няма основание да не зачетат последиците на развалянето, разбира се като се отчете, че действието му е напред. В случая така обявеното от [фирма] разваляне на договора за продажба на търговско предприятие предхожда издаването на РА, обявено е преди да бъде възложена новата ревизия и е следвало да бъде съобразно от ревизиращите органи. Провеждането на ревизията спрямо дружество, за което вече е отпаднало действието на договора по прехвърляне на правата и задълженията на дружеството, което е било задължено по ЗДДС лице за данъчен период м.10.2016г. - [фирма], представлява съществено нарушение, което обуславя незаконносъобразност на издадения РА, ангажиращ по общия ред (а не например по чл.19 от ДОПК) отговорност за чужди задължения, такива задължения, които от 15.03.2018г. вече не са в патримониума на ревизирания субект [фирма].

Извън горното съдът констатира и нарушение на материалния закон при определяне на спорното данъчното задължение съдът намира следното:

Касае за начислен на основание чл. 79, ал. 3 от ЗДДС за м. 10.2016 г. върху данъчна основа в размер на 771 961,60 лв. ДДС в размер на 154 392,32 лв. и лихви за забава в размер на 37 045,23 лв.

Липсата на стоки е установена от ревизията и тази констатация не се обори от

жалбоподателя. Липсата на стоки (строителни материали и части за профили за дограма) е установена след извършена съпоставка на данните, отразени в оборотната ведомост за м. 10.2016 г. (крайното дебитно салдо към 31.10.2016 г. по сметка 304 „Стоки“ е в размер на 771 961,60 лв.) и фактическата наличност на стоките при извършената инвентаризация в посочен от [фирма] склад, находящ се в [населено място], [улица], която към 26.10.2016 г. е в размер на 0,00 лв. Това се потвърждава и от заключението на вещото лице.

Неоснователна е защитната теза с продажбата към клиент [фирма] по фактура №[ЕГН]/06.10.2016 г., тъй като и от обясненията на тази продажба става ясно, че стоките не са били изнесени от клиента, което обстоятелство е потвърдено както от [фирма], така и от [фирма]. Същевременно при проверката на посочвания склад в [населено място], [улица], където се твърди че са съхранявани стоките, е установено че складът е стопанисван от [фирма], откъдето отричат в склада да има стоки на [фирма], както и да има договореност за наем и за съхранение на стоки на отговорно пазене.

Не е налице обаче друга предпоставка за начисляване на данъка по чл.79, ал.3 от ЗДДС, а именно конкретно установяване на ползване на право на данъчен кредит за покупката на тези стоки, тъй като именно това е размерът на начислявания данък, предвиден от нормата.

Разпоредбата на чл. 79, ал. 3 ЗДДС транспонира в националното законодателства нормата на § 1 от чл. 185, като предвижда, че регистрирано лице, което изцяло или частично е приспаднало данъчен кредит за произведени, закупени, придобити или внесени от него стоки, при унищожаване, установяване на липси или при бракуване на стоките, както и при промяна на предназначението им, за което вече не е налице право на приспадане на данъчен кредит, начислява и дължи данък в размер на приспадания данъчен кредит. Нормата на чл. 79, ал. 4 ЗДДС сочи, че корекцията в хипотезата на ал. 3 се извършва в данъчния период, през който са възникнали съответните обстоятелства, чрез съставяне на протокол за извършената корекция и отразяването на този протокол в дневника за продажбите и справката-декларация за този данъчен период. Визираните разпоредби уреждат основанията за корекция на приспадания данъчен кредит при наличието на посочените обстоятелства, настъпили след упражняването на правото на приспадане, като обуславят извършването на корекцията от установеността на: 1. произведени, закупени, придобити или внесени от ревизираното лице стоки; 2. приспаднал изцяло или частично данъчен кредит за тези стоки и 3. унищожаване, липси, бракуване на стоките или промяна в предназначението им, в резултат на което вече не е налице право на приспадане на данъчен кредит, като размерът на корекцията следва да е идентичен с този на приспадания данъчен кредит. В случая ревизията не е установила по един безспорен и конкретен начин предпоставката по т.2 – ревизираният субект да е приспаднал данъчен кредит за стоките, установени като липсващи в склада, по оборотна ведомост. Следва да се има предвид, че корекциите са ограничени по чл. 80, ал.1, т.3 ЗДДС с изтичането на 5 години от началото на годината, в която е упражнено правото на данъчен кредит. Тежестта да установи тази предпоставка е органа по приходите, върху когото лежи доказателствената тежест за осъществяване на фактическия състав на

корекцията по чл. 79, ал.3 ЗДДС. Именно той следва да установи главно и пълно размера на ползвания от ревизирувания субект данъчен кредит, но в случая това не е сторено, а само е направено предположение на база общия извод, че в последните 5 години преди ревизирувания период праводателя [фирма] изцяло е приспадало данъчен кредит за придобитите от него стоки. Т.е., доколкото в хода на ревизията не са ангажирани каквито и да било други доказателства се приема, че е налице идентичност на стоките, за придобиването на които е ползван данъчен кредит с липсващите стоки. Според съда е недопустимо определяне на данъчни задължения въз основа на предположение. В случая корекцията е начислена върху стойността на липсващите стоки, а не е в размера на ползвания данъчен кредит съгласно разпоредбата на чл. 79, ал.3 ЗДДС. Както в РД, така и в РА липсват фактически констатации и подкрепящи ги доказателства дали е ползван, кога точно, по кои доставки и какъв е размерът на ползвания данъчен кредит за липсващите стоки. Единствено е посочено, че за всички придобити от дружеството стоки е ползван данъчен кредит, но изобщо не са конкретизирани доставките за тези стоки, нито са изследвани и събрани дневниците, в които те са отразени. Мотивите в РД и РА, че ревизираното дружество упражнява право на приспадане на данъчен кредит за всички придобити от него стоки, не се ползват с презумптивна доказателствена сила в проведената ревизия по общия ред, а в тяхна подкрепа не са събрани никакви доказателства, нито са направени конкретни фактически установявания. Поради това недоказаните факти следва да се приемат за неосъществени, което налага извода, че извършената от органите по приходите с РА корекция по чл. 79, ал.3 ЗДДС не е установена по размер. Едва в заключението на вещото лице се споменават трима доставчици на стоки по опис, но не са конкретизирани доставките и фактурите (л.2 от заключението, 116 по делото). При липсата на доказване от ревизията на един от кумулативно изискуемите елементи от фактическия състав, обуславящ приложението на чл. 79, ал. 3 ЗДДС, осъществената от органите по приходите корекция, основана на тази разпоредба от ЗДДС е незаконосъобразна. В този смисъл по аналогичен казус, разглеждан на първа инстанция от настоящия състав, се е произнесла касационната инстанция на ВАС на РБ с решение №12414/08.10.2020г. по адм.дело по адм. дело № 6398/2020на ВАС на РБ, Първо отделение. Също така и Решение № 14587 от 27.11.2018 г. на ВАС по адм. д. № 9625/2018 г., VIII о., Решение № 2664 от 28.02.2018г. по адм. дело № 5495/2017г. на ВАС, I отд., Решение № 12264 от 14.11.2016г. по адм. дело № 9259/2015г., I отд. на ВАС

Воден от горното съдът намери, че РА в частта на начислен данък по чл.79, ал.3 от ЗДДС и съответните лихви, е незаконосъобразен и следва да го отмени.

С оглед изхода на делото, искането на жалбоподателя за присъждане на разноски съгласно представен списък на л.121 (посочени са адвокатско възнаграждение, за което е приложен договор на л.122 с отбелязано плащане в брой и държавна такса) е основателно и следва да се възложи да се заплати от ответника в общ размер на 3650 лв.

Така мотивиран и на основание чл.160, ал.1 и чл.161 от ДОПК съдът

РЕШИХ:

ОТМЕНЯ Ревизионен акт №Р-22002218002392-091-001/27.03.2019 г., издаден от П. Т. П. – орган, възложил ревизията и Л. Д. П. - ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 1119/27.06.2019г. на Директора на Дирекция "ОДОП"-С. в обжалваната част на определени задължения по ЗДДС за данъчен период м. 10.2016 г. в размер общо на 191 437, 55 лв., от които главница начислен ДДС по чл.79, ал.3 от ЗДДС в размер на 154 392, 32 лв. и лихви за забава в размер на 37 045, 23 лв.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите, Дирекция „ОДОП“-С., при ЦУ, да заплати на [фирма] с ЕИК[ЕИК] разноски по делото в размер на 3650 лв. за адвокатско възнаграждение и държавна такса.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: